

[Bente Juncker]

Når Socialdemokratiets ordfører også taler om, at kommunerne skal bestemme, så glemmer han, hvor tit vi herinde sammen med Socialdemokraterne har pålagt kommunerne meget stramme beslutninger både på socialområdet og på uddannelsesområdet. Det er besynderligt, at man på miljøområdet i den socialdemokratiske gruppe ikke har så mange kvinder i udvalget, som der er i Social- og Uddannelsesudvalget, som kan være med til at fortælle kommunerne, hvad de skal, og hvad de ikke skal.

Har jeg mere tid? Jeg er ikke færdig.

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Nej, tiden er brugt.

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Jeg skal først sige til ordføreren for forslagsstillerne, fru Bente Juncker, at der er en vandmiljøplan, som faktisk spiller en rolle her. Det må jeg anstændigvis gøre opmærksom på. I den taler man om, hvor mange personækvivalenter der skal være for at sætte disse forskellige spildevandsløsninger i gang. Det er rigtigt, at sommerhusområderne, det åbne land, ligger under antallet af personækvivalenter, som er nævnt i vandmiljøplanen, men så står der også, at det er op til amtet at afgøre, om man skal stille krav til mindre bebyggelser end dem med 5.000 personækvivalenter. Det kan man, hvis åer eller søer eller grundvand skønnes truet. Det er derfor ikke urigtigt at henvise til vandmiljøplanen.

Men det, vi så har gjort, og det, som min forgænger, fru Lone Dybkjær, gjorde, var at gøre opmærksom på, at man skal sørge for at bruge miljøpengene, hvor man får mest miljø for dem. Det mente man altså ikke, her er jeg enig med min forgænger, og det forstår jeg også at fru Bente Juncker er enig i at man ikke får ved at overkloakere. Det, man har advaret kraftigt imod, er at bruge borgernes penge, hvor der ikke er et stort miljømæssigt behov for at bruge dem eller slet ikke noget miljømæssigt behov.

Men pointen i dag er, at man skal tænke sig mere om, og dér må jeg i øvrigt bekræfte fru Lone Dybkjær opfattelse af, at der siden hendes brev til kommunerne faktisk ikke har været nye sommerhussager. Der er en enkelt sag, som kom lige bagefter, og så det, der kører i dag, og som man fortsat hører om, sager, der kører videre, men som er påbegyndt før brevet. Men budskabet må være til kommunerne, at de skal

tænke sig om, og de skal også tillade, at der laves lokale løsninger.

Her har vi så det problem, som hr. Martin Glerup var inde på. Der er nemlig ikke nogen lovhjemmel for, at private kan slå sig sammen og sige til de sidste private, at nu skal I gøre som os. Det er problemet præcist på Sejerø, at der ikke er 100 pct. enighed, og så ryger den plan til jorden efter gældende lov. Det er derfor, jeg siger, lad os hellere arbejde videre med løsninger, som kan få klaret de problemer både i det åbne land og i øsamfundene. Det vil være en god østøtte at få de muligheder for at løse problemerne på en billigere og måske også meget mere miljøvenlig måde – nogle af ideerne kan være miljøvenligere – så man ikke får de store forkromede løsninger, men tilpasser dem til de lokale muligheder. Det er heller ikke særlig tosset, om vi her i landet får en konkurrence på miljømuligheder, så man kan komme til at lære af nogle forsøg, der måtte være gjort på den ene ø, som viser sig at være overordentlig gode for miljøet. De kan så smitte til andre steder og tilmed være billigere end de store forkromede løsninger.

Men den lokale mulighed findes ikke, medmindre der er fuld enighed. Derfor er en af de ting, som hr. Martin Glerup var inde på, og som jeg gerne efter debatten i dag vil arbejde videre med at se på, hvordan vi kan lave mindretalsbeskyttelser, som fru Lone Dybkjær og hr. Glønborg var inde på. Men så må vi lige være opmærksom på, at der er et mindretal inden for mindretallet. Det er her, problemerne er. Et mindretal kan være øboerne i en kommune med fastlandsborgere, men inde på øen selv har vi altså konstateret, på Sejerø, at der er også et mindretal. Der er altså nogle beskyttelsesproblemer med mindretallene, som til sidst ender med, at nogle mindretal ikke skal beskyttes, hvis man skal komme videre med lokale løsninger. Derfor er det en vanskelig sag, og derfor er jeg glad for den tone, der har været i den debat, som fru Bente Juncker og CD har rejst. Tonen har været: Lad os få en løsning, som omfatter mere end sommerhusområder, for der har ikke været nye sager ud over én siden fru Lone Dybkjær's brev, men der er sager med øer, og der er sager med mindre samfund i det åbne land. Det vil jeg meget gerne arbejde videre med, og jeg synes, at det er et glimrende forslag, for vi kan få en overordnet debat i forbindelse med, at jeg